

Neden Olmasın?

İçeriği Yazan: [Erbil DENİZ](#) [1] Zaman: Paz, 09/11/2008 - 07:00

Yazar: Erbil DENİZ

Her ne kadar gündemimizdeki eski yeri artık kalmasa da, “Ergenekon” hadisesi hâlâ canlılığını koruyor. Bu olayın başlangıcı, başlı başına teoriler kitabı oluşturmaya yeterli. Farklı düşüncelerle bu davayı açıklamak mümkün. Her öznel bakış açısıyla onlarca farklı tanımlama getirebilir.

Ergenekon operasyonu (!) çerçevesinde göz altına alınan, hâlâ tutuklu olan ya da salıverilmiş olan kişilerin halk gözündeki portrelerini tekrar tekrar yazmaya gerek yok. Bu kişilerin halka göründükleri gibi olmamaları olasılıkları da var muhakkak. Zaten Ergenekon savunucularının karşısına çıkarılan tez de bu. Olabilir mi böyle bir şey? Neden olmasın? Türkiye’de yaşıyoruz; ama bu ihtimal benim için çok ufak. Ayrıca her gözaltına alınanı veya tutuklananı aynı şekilde değerlendirmemek de gerekir.

29 Ekim’de yaşanan soğuk siyasi kutlamalar, zorunluluktan dolayı yapılmış gibi oluşan davranışlar, katılımlar... Hepsini aynı yere koyarak daha fazla soru işareti, daha fazla hayali kurgular oluşturmak mümkün. Bu yüzden, 29 Ekim kutlamalarını ve 10 Kasım’da oluşacak manzaraları ayrı ele almak gerekiyor. Temel olarak, tümevarım yöntemi bu siyasi ya da iç güvenlik operasyonunu anlamamıza yetmese bile, bazı ipuçları verebilir. Peki nedir bu ipuçları?

Son zamanlarda muhalif kişiler tarafından fazlaca dillendirilen eski bir oluş var. Biliyoruz ki bu Ergenekon davasının başlangıç fitili, ele geçirilen el bombalarından oluşuyor; her ne kadar bu bombalar yıllar öncesine ait olan ve hatta patlatılamayan (kullanılması mümkün olmayan) bombalar olsa bile. Bu el bombalarının bulunmasının ardından; hem Başbakan Erdoğan’ın, hem şimdiki Adalet Bakanı’nın, hem de AKP’ye mensup diğer kişilerin söylediği sözler üzerine kuruluyor teori. Akılda kalan en çarpıcı söz, her zamanki, gibi yine Erdoğan’a aitti: “Bakın neler çıkacak bunun altından. İş nerelere uzanacak.” İnsan bunu ilk düşündüğünde içinden neler geçirir sizce? O kadar ileri görüşlü, istihbarata değer veren bir başbakan ve kabineye sahibiz ki aylar öncesinden gerekli istihbarat toplanmış ve bu el bombaları da kanıt olarak kullanılmak üzere ele geçirilmiş. Olabilir mi böyle bir şey? Neden olmasın? Türkiye’de yaşıyoruz; ama bu ihtimal benim için yine çok ufak. Nihayet, bu kanıttan(!) sonra gelen dalga gözaltılar... İlk etkiler, hatta dördüncü dalgaya kadar ilk izlenimler, sıradan bir örgütlenme çabası olarak görüldü herkes tarafından. Sadece kısa haberlerle geçiştirildi. Ne hayatımızın bir parçası oldu, ne günümüzün önemli konularından bir tanesi. Ta ki önemli kişilerin gözaltına alınmasına kadar. İşte o an başladı her şey. Muhalifler yerini aldı, sözde hukuk savunucuları yerini aldı ve tabii ki iktidar yerini aldı. Kılıçlar çekildi...

Şimdi şu sorunun cevabı ne olabilir? Örneğin, İlhan Selçuk manzarası... Hani şu “Ergenekon Teori Tasarım Daire Başkanı” ve Cumhuriyet Gazetesi Başyazarı olan İlhan Selçuk. Veya Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün. Bu kişiler gerçekten böyle bir yapılanma içindeyse eğer, başta Cumhuriyet Gazetesi olmak üzere, basının bir kısmına nüfuz edebilen kişiler karşı söylemlere ilk o gün başlamazlar mıydı? Diyelim bu kadar büyüyeceğini hesap edemediler, dördüncü dalgaya kadar da mı anlayamadılar? Olabilir mi böyle bir şey? Cevap yok...

O zaman, elimizde iki cevabımız var. Birincisi; bu kişiler gerçekten suçsuz. İkincisi, bu kişiler suçlu ve olay ilk başladığı andan itibaren farklı kanalları kullanarak bazı kişilerle pazarlığa oturdular. Bu “bazı kişiler” kısmı, olayı önceden sezen Sayın Başbakan ile bu davayı yürüten siyaset ve hukuk adamlarından oluşuyor. Bu kişilerle anlaşma sağlanamayınca da dalgalar büyüdü, muhalefet arttı.

Olabilir mi böyle bir şey? Neden olmasın?

Cumhuriyet Gazetesi ve Danıştay saldırısının bu yapılanmayla ilişkilendirilmesi hangi hayal dünyasına sığar, ona bakalım. Gerçi hiç düşünmeye, komplo kurmaya gerek yok. Bizim yerimize iddianameyi hazırlayan Sayın Savcı düşünmüş ve karara varmış. Merak edip iddianameye göz gezdirmişseniz, bu eğlenceli yönleri görmüşünüzdür. Bu konuyu, zaman kaybı olarak görmemden ötürü, dikkate almıyorum.

İşin diğer yönü ise belli bir süre sonra salıverilen kişilerle ilgili. Bu kişilerden bazılarını hatırlatmak gerekirse: Sinan Aygün, Mustafa Balbay, Erol Mütercimler. Bu kişiler halk tarafından daha çok tanındığı için bu örnekleri verdim. Bir soru daha: Şimdi bu kişiler nerede? İlk zamanlardaki yüksek muhalif tavırları neden yok artık? Basın mı yer vermiyor? Sindirildiler mi? Gerçekten suçlular mı yoksa?

Sondan başlayalım. Gerçekten suçlularsa, dışarıda ne işleri var? Sindirilmişlerse, neden şimdiye kadar halkı aydınlatmaya çalıştıklarını söyleyerek korkusuz görünmeye çalıştılar? Basın yer vermiyorsa, sokaklar veya elektronik basın gibi alternatif yollar neden kullanılmıyor?

İşte bu dava, böyle bir dava. Sorularımıza bile yine soruyla cevap verebiliyoruz. Bunlar, yeterli cevaplar değil; ama elimizden de daha fazlası gelmiyor, maalesef. Son sözler bu sorulara muhatap olan kişilere aittir; ama o muhatapları bulabilirseniz, tabii. Ya da sizi muhatap sayarlarsa.

Bu kadarcık az bilgiye rağmen bile kendimizce sorular sorup cevaplar verebiliyoruz. Düşünün; başbakansınız, savcısınız... O zaman neler neler sorar ve cevaplardık. Eminim, yıllar öncesinden görebilirdik bu yaşanacakları.

Nihayetinde dava süreci başladı, bir yıldan fazla sürmüş olsa da iddianame masalını oluşturmak. İlk duruşmayı heyecanla bekledik. Kimimiz suçlular cezasını bulacak diye bekledi, kimimiz bizden olanlar bize geri dönecek diye bekledi ve hâlâ bekliyoruz. Görünen o ki daha uzun zaman bekleyeceğiz. Mahkeme salonu düzenini bile beceremeyen, düzensiz bir yönetimle kim bilir kaç kuşak sürer bu dava? Dava biter ve kişiler aklanırsa, o zaman da karşı dava başlar ve yine boş kalmamış oluruz. Gladyoları yine ve yeniden anlar, derin devlete yeniden göz atar, bildiğimizi sandığımız bilinmezlikleri anlamaya çalışırız. Bu şekilde yerimizde sayarak, cumhuriyetimizin 100. yılını da görürüz, belki. 100. yılla 85. yıl arasında ne fark var, diye tartışma programları izleriz. Kötüye gitmekten başka ya da gidecek bir yer bulamamaktan başka bir fark bulamayız.

Davanın sonucu ne olur, bilinmez. Bilinmesi de istenmiyor sanırım. Yaşananlara bakınca, böyle bir yargı da oluşuyor beyinlerde. İlk düşünce, önümüzdeki yerel seçimlerin arkasına atabilmek dava sonuç zamanını. Daha sonra yeni bir tarih belirlenir, ne de olsa. Biz beklemeye alışkınız, bekleye bekleye 70 yıl geçirdik. Birkaç yıl daha geçirebiliriz.

Yıllar sonra aklımızda kalacak son ve belki de tek şey, bu davanın kafamızı hem başlangıcıyla çok karıştırdığı, hem süreciyle bulandırdığı, hem de sonucuyla anlamsızlaştığı olacak. İyisi mi, şimdiden anlam yüklemeyelim biz.

[\[2\]letisim@politikadergisi.com](mailto:[2]letisim@politikadergisi.com)

Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 9'da yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile özgün sayıyı indirmenizi öneririz. Sayı 9'u indirmek için [buraya tıklayınız.](#) [3]

Yorumlar

- [E-Dergi Yazıları](#) [4]

Kaynak URL (20/05/2024 - 22:53 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/neden-olmasin>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/erbil-deniz>

[2] <mailto:erbil.deniz@politikadergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD9.zip>

[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/e-dergi-yazilari>